

A HELYI ELÉGIÁKBÓL

*„Az egész városban minden ember egész nap
Más városban kóborol!”*

(Robert Pinsky)

Eklektikus műkő oromzatok,
hulló stukkók, szecessziós
cserepek, rézcsatornák, rizalitok,

Erkélyt tartó
ilyen-olyan mellű nők,
kedélytelen atlaszok,

Kávéházak, galériák, rejtett
bordélyok és metróállomások
nélküli,

Csökkenő terü-számú
gyárkémények, könyvtárak
városában élek.

Sűrűn álmodom, vagyis városom
szidott tömbjeit példátlan
erőfeszítéssel egybetartom.

Végső erőtlenségemben naponta
látom: költő támaszkodik főteremen
bronzlódenben tölgykorlátnak.

És találni még méltatlan
öntvényalakokat is, a történelemből
– az ismert rosta – kihullottakat.

És éjszaka, úgy kettő felé,
tömítetlen tárnákból rémek
kísértenek: újranítnák.

És sújtólég törölte csillések,
csatlósok, vajúrok álma fordul
REM-fázisba bennem.

És patkányok otthonoskodnak
a sétálóutcámon, ahogy
én talán soha nem.

És olykor még „jószerencsét”-tel
köszönnek rád. Vallod, így
illendő a válasz is.

És hiszed: ez a félelemalapú cinkosság
– a mindig ropogó főtegerenda fölötted is –
másként nyújtat egymásnak kezét.

Itt számolatlan hegyoldalak mézelő
akácossai költöztek a mélybe. Tudható,
másképp pihensz ilyen földben.

*

Addig is, korahajnalokon, urbanizált
feketerigóid kiolthatatlan életdühe.
Mert nekik nem kell hozzá még a
gymnáziumod szétmálló tetője
fölül sietősen kibomló fény sem.

Suvadó aknák, némán berogyó járatok
fölött, biztosnak vélt utakon, ismeretlen
erők megfeszült tektonikai réteghullámain,
tenyérynvi birodalmamon át kamionok
húznak északnak és délnek. Áldásommal.

Ajánlás polgármestereknek:

Mert, ugye, az idő, amint tudjuk:
Róma, Siena, Firenze, Bécs, Krakkó stb.
Talán a borostyán úton végig.
A fontos közbülsők. És akik nincsenek rajta.

De a kapaszkodás, fohással !

Se borostyán, se szén, se selyem,
csak a mi időnk, a sokszögű.
Amszterdamban – mondják – másként
összegzik az első pillantást. Tudom.

Salgótarján, 2002. április 22.

Gelencsér János rajza